

ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ Ἑλληνοσ Ἱερέως ἐν Καρυαῖς.

Συνεπεία τούτων, ὄλον τὸ χωρίον διηρέθη εἰς δύο στρατόπεδα. Ὅλους τοὺς Ἑλληνας ἀφ' ἑνός, καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ παπᾶ-Στ. Ραγγατζάκη ἀφ' ἑτέρου. Ἡ Ἐκκλησία τῶν ἠνοίγετο, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφοίτα εἰς αὐτήν. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν λοιπὸν τοῦ πείσματος τούτου ἡ μεγάλη μερὶς τῶν Ἑλλήνων ἀπετάθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Μασσαλίας, παρὰ τῆς ὁποίας ἐζήτησεν Ἑλληνα Ὀρθόδοξον Ἱερέα.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Μασσαλίας, συνεννοηθεῖσα μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέστειλε τὸν Ἀρχιμανδρίτην Βερσῆν ὅπως ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐπιτοπίως, ὁ ὁποῖος ἐφθάσεν εἰς Καρυὰς τὸ Μέγα Σάββατον τοῦ 1866. Ὁ Κληρικὸς οὗτος ἐστάθη ἐν Καρυαῖς τρεῖς ἡμέρας. Ἐτέλεσε δὲ τὴν Λειτουργίαν τοῦ Πάσχα, ἐβάπτισε παιδιὰ τινὰ καὶ ἐστεφάνωσε μερικὸς Ἑλληνας. Ἀναχωρῶν δὲ συνεβούλευσε τοὺς ἀποίκους τούτους Ἑλληνας νὰ μένωσιν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Πάπα, ὡς καὶ πρότερον.

Ὁ ὀρθόδοξος οὗτος Κληρικὸς, κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον ἐν Κορσικῇ διαμονὴν του, ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον μεγάλης ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως ἐκ μέρους τοῦ Δυτικοῦ Κλήρου, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς Κορσικῆς τὸ μονοπώλιον τῆς θρησκείας. Μεταξὺ δὲ ἄλλων συνέβη αὐτῷ καὶ τὸ ἐξῆς ἀστείον. Ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Αἰακκίου, ἅμα ἔμαθε τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ εἰς Καρυὰς, τὸν κατήγγειλεν εἰς τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς τοῦ Αἰακκίου ὡς τυχοδιώκτην καὶ παραξεναντῆς δημοσίας ἡσυχίας. Αἱ πολιτικαὶ δ' αὐταὶ ἀρχαί, ἐπόμηναι τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Ἐπισκόπου, ἅμα ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἐπεβιάσθη τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἦτο ἕτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ, ἔσπευσαν ὅπως τὸν συλλάβωσιν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ. Ἐνῶ δ' ἐκάθητο ἄφροντις ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς πρώτης θέσεως, παρουσιάζεται αὐτῷ ὁ ἀρχιαστυνόμος καὶ τοῦ ζητεῖ τὸ διαβατήριόν του. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Βερσῆς, ἐννοήσας ἀμέσως τὰς πλεκτάνας τοῦ Δυτικοῦ Κλήρου, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, ἀποκαλύπτει αὐτῷ τὸ στήθος του, τὸ ὁποῖον ἔφερε διάφορα παράσημα, ὡς δὲ λέγεται, καὶ αὐτὸ τῆς Γαλλίας, καὶ τῷ ἐγχειρίζει τὴν ἔγγραφον ἄδειαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τῆς Γαλλίας. Τότε δ' ὁ ἀρχιαστυνόμος, χαριετίσας ὑποκλινῶς τὸν δῆθεν τυχοδιώκτην Σχισματικὸν Κληρικόν, ἀπῆλθε μένεα πνέων κατὰ τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Αἰακκίου, ὅστις τὸν εἶχεν ἀπατήσῃ διὰ τῆς ψευδοῦς καταγγελίας του.

Αἱ πολιτικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Αἰακκίου, ὅπως ἐξομαλύνωσι τὴν δυσχέριαν ταύτην, κατῴρθωσαν, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους,

ἵνα ιδρύσωσι μίαν θέσιν Ἑλληνοσ διδασκάλου, ὑπὸ τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως συντηρουμένην, ἣτις ἐδόθη εἰς τὸν παπᾶ-Μιχ. Μεδούριον. Τὸ δ' ἐπιπὸν ἔτος ἡ Αὐλὴ τῆς Ρώμης, βλέπουσα ὅτι ὁ παπᾶ-Στ. Ραγγατζάκης δὲν ἐπρόκοπτεν ἐν Καρυαῖς, τὸν ἀνεκάλεσεν εἰς Ρώμην, χειροτονήσασα αὐτὸν Ἀρχιεπίσκοπον in partibus.

Τοῦτον ἀναχωρήσαντα διεδέχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Καρυῶν μέχρι τοῦ 1878 ὁ παπᾶ-Νικόλαος Φράγκος, Ἑλληνοσ Οὐνίτης τῆς Σικελίας. Καὶ τούτου ἀναχωρήσαντος, ἦλθεν εἰς τὴν θέσιν του ὁ παπᾶ-Δημητριάδης ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἔμεινεν ἐν Καρυαῖς μόλις δύο ἔτη.

Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν καὶ τούτου, ἡ μὲν θέσις τοῦ Ἱερέως ἐδόθη καὶ πάλιν εἰς τὸν προρρηθέντα παπᾶ-Μιχάλην Μεδούριον, ἡ δὲ θέσις τοῦ Ἑλληνοσ διδασκάλου εἰς τινὰ ἀγροῖκον Καρυάτην, Πιέρον Ραγγατζάκη καλούμενον.

Ἦδη δὲ προβεβηκότα τὴν ἡλικίαν τὸν παπᾶ-Μιχάλην Μεδούριον, ἀπὸ τοῦ 1885, διεδέχθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Καρυῶν ὁ νεαρὸς παπᾶ-Καῖσαρ Κόττις, μαθητῆς καὶ οὗτος τῆς Προπαγάνδας.

Ὁ εἰρημένος παπᾶ-Μιχάλης Μεδούριος ἀπέθανε τὴν 25 Μαρτίου 1887. Εἰς δὲ τῶν πάλαι συμμαθητῶν αὐτοῦ, τουτέστι μαθητῆς τοῦ μακαρίτου παπᾶ-Ἰωσήφ Βούρα, ὁ κ. Ἰωάννης Φριμυγκάκης πρῶην Δήμαρχος τῶν Καρυῶν, ἐξεφώνησεν ἑλληνιστί, πρὸ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, ἐπικήδειον λογύδιον. Ὡς δὲ πληροφοροῦμαι, καὶ ὁ μακαρίτης παπᾶ-Μ. Μεδούριος ὠμίλει ἐνίοτε ἐπ' Ἐκκλησίας ἑλληνιστί.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

N. B. ΦΑΡΔΥΣ

ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Κ'

Τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς μηνστείας ἡ νύμφη δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ, ἀλλ' ὁ γαμβρὸς ἐλευθέρως φοιτᾷ παρὰ τῇ νύμφῃ καὶ διημερεῖει, καὶ ποτε καὶ διακνυκτερεῖ παρ' αὐτῇ. Καὶ λοιπὸν ὁ Γιαννῖος καινουργῆ φέρων περιβολὴν, ἐξυρισμένος, λελουσμένος, ἔππευσε τὴν λευκὴν φορβάδα τοῦ πατρὸς ἵνα μεταβῇ τὸ πρῶτον εἰς ἐπίσκεψιν τῆς μηνστεῆς καὶ τῆς πενθερᾶς.

Ἀνεχώρησε δ' ἐκ τοῦ χωρίου τὴν ἐσπέραν

τοῦ σαββάτου, καθ' ἣν στιγμήν ἡ νεωκόρος ἔκρουε τὸ σήμαντρον τοῦ ναϊδρίου, προτιθέμενος νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν Ἐπρωχωρίῳ, τὴν δ' ἐπιούσαν ἄμα τῷ ὄρθρῳ ν' ἀπέλθῃ εἰς Βαρβάραν.

Οὐδὲ τὴν Ἀθιγγανίδα ἐνεθυμεῖτο πλέον, οὐδὲ τὴν μετ' αὐτῆς δυσάρεστον συνάντησιν· ἡ ψυχὴ του ἐπέτα ἐκεῖ, ὅπου τὸν ἀνέμενε ἀβρὰ παρθενικὴ ἀγάπη. Καὶ ἐμάστιζε τὴν ἵππον ἵνα συντάμῃ τὴν ἀπόστασιν, ἀνυπομονῶν νὰ ἐπανιδῇ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην μορφήν, τὰ ἡμερα καὶ πλήρη ἀφοσιώσεως καστανὰ ὄμματα, τὴν ἀργυροστόλιστον λείαν κόμην, ὅλα ταῦτα ἄτινα ἦσαν νῦν εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἄτινα ἠδύνατο νὰ θωπεύσῃ καὶ νὰ φιλήσῃ...

Εἶχε νυκτώσῃ ὅτε ἀφίππευσεν ἐν Ἐπρωχωρίῳ πρὸ τῆς θύρας τοῦ γνωστοῦ ἡμῶν καπηλείου, ὅπερ ἐτιτλοφορεῖτο *Kaferlor* ὁ *Τροηκὸς Πόλεμος*. Ἐν αὐτῷ ἔμελλε νὰ διανυκτερεύσῃ τρώγων, πίνων καὶ κοιμώμενος ἐν ἀνάγκῃ ἐπί τινας θρανίου.

Ἄλλ' εὗρεν ἐκεῖ ὄμιλον ἀγροτῶν ἐκ τῶν πέριξ ἐν πλήρει εὐθυμίᾳ. Τινὲς τούτων ἦσαν γνωρίζοι καὶ ἐκάλεσαν αὐτὸν νὰ μετὰσχη τοῦ πότου. Ὑπὸ τοὺς λιγυροὺς ἤχους βιολίου καὶ μπουζουκίου, πίνοντες, ἄδοντες, χορεύοντες παρέμειναν μέχρι μέσης νυκτός. Καὶ ὁ Γιαννιὸς ἐδέξατο ἀπὸ τραυλιζόντων ἐκ τῆς μέθης στομάτων ἀπείρους εὐχὰς ἐπὶ τῇ μνηστεύσει καὶ πονηροὺς τινὰς ὑπαινιγμούς.

Τέλος ἀφοῦ συνέτριψαν κατὰ τοῦ τοίχου τὰ ποτήρια καὶ τὰ πινάκια, ἀφοῦ ἐπαυρόμενος ἀγροφυλάξ τις ἐκάρφωσε διὰ τοῦ ἐγχειριδίου τὸν ἴδιον βραχίονα, συνεπλάκησαν δύο ἀνήκοντες εἰς ἀντιθέτους πολιτικὰς μερίδας καὶ ὁ ἕτερος ἐκένωσε κατὰ τοῦ ἀντιπρονοῦντος τὸ πιστόλιον ἀνεπιτυχῶς.

Ὁ κρότος προῦκάλεσε τὴν ἐπέμβασιν τῶν χωροφυλάκων καὶ παρεκωλύθησαν οὕτω ἐνδεχόμενα διαστάσεις τῆς ρήξεως. Ὁ γνωστός ἡμῖν κύριος ἀνθυπομοίραρχος ἔσπευσεν ἐν νυκτερινῇ στολῇ, φορῶν μόνον τὸ πηλίκιον εἰς σημείον ὑπηρεσίας καὶ ἐπισείων ἀπειλητικὸν τὸ βούνευρον. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γιαννιός, ὅστις εἶχε πῆχ τόσον, ὥστε ἦτο μὲν ἐν εὐθυμίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν πλήρει συναισθήσει, ἔλυσε τὴν ἵππον, ἵππευσε καὶ ἐτράπη καλπάζων τὴν πρὸς Ὠρεοὺς ἄγουσαν. Ἐφοβεῖτο μὴ κρατηθῆ ὡς μάρτυς καὶ παρακωλυθῆ ἢ εἰς Βαρβάραν μετάβασις αὐτοῦ.

Σελήνην δρεπανοειδῆς ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ ζεῖθ ἀμυδρῶς φωτίζουσα τὴν λευκὴν ἀμαξιτὴν ὁδόν. Οἱ ἀστέρες ἐδείκνυον δευτέραν περίπου ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ Γιαννιὸς δὲν συνήντησε ψυχὴν ζῶσαν καθ' ὁδόν. Ὅτε διήρχετο ὑπὸ τὴν ἀρχαίαν ἀκρόπο-

λιν τῶν Ὠρεῶν παρὰ τοὺς ἀγροτικούς οἰκίσκους, κύνες τινὲς κατεδίωξαν αὐτὸν ὑλακτοῦντες. Περαιτέρω εὗρε τὰ παρὰ τὴν ἀκτὴν καφενεῖα κλειστά καὶ μόνον ἀπὸ ἀλιευτικῆς τινὸς λέμβου προσωρμισμένης ἤκουσεν ἠχηρὸν χάσμα καὶ ψίθυρον ἀνθρωπίνης φωνῆς.

Ἡ εἴς Ὠρεῶν εἰς Αἰδηψὸν ὁδός, ἣτις διέρχεται καὶ διὰ Βαρβάρας, ἐκτείνεται μὲν ἐν ἀρχῇ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἀμμώδης καὶ ὄχληρᾶ, ἀνέρχεται δ' εἴτα πρὸς τὸ βουνὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου στενὴ καὶ ἐν πολλοῖς οὐχὶ ἀσφαλῆς κατὰ τὰς ἀφεγγεῖς νύκτας, καθὼ πολὺ ὑπερκειμένη τῆς θαλάσσης καὶ σημειοῦσα ἀκριβῶς τὸ χεῖλος ἀχανοῦς κρημοῦ. Ἐκεῖθεν ἀριστερὰ τρεπομένη χωρεῖ πρὸς τὰς ἀπεράντους δασώδεις ἐκτάσεις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, χωρίου ἀνήκοντος τῷ γάλλῳ κ. Μαιμών. Ἡ ὁδὸς αὕτη ἠμολογουμένως μετρεῖται μεταξὺ τῶν γραφικωτάτων ἡμιονικῶν ὁδῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἶνε οὐχὶ ἐκ τῶν μάλιστα δυσβάτων.

Ὁ χωρικός ἐσκόπει νὰ παραμείνῃ ἐν Ὠρεοῖς μέχρι τῆς ἡῶς. Πρὸς τοῦτο ἀφίππευσε καὶ σύρων ἀπὸ τοῦ σχοινίου τὴν ἵππον ἐζήτει θέσιν κατάλληλον ὅπως κατακλιθῆ, καθ' ὅσον ἔπνεεν αὖρα τις ἀπόγειος ὑγρὰ καὶ ψυχροτάτη, ἐγνώριζε δὲ πόσον αὕτη ἦτο ἐπικίνδυνος εἰς τὴν ὑγίειαν.

Ὑπὸ τὸ πρὸ τοῦ καφενεῖου ξύλινον στέγασμα κατεκλιθῆ μετ' ὀλίγον καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐξύπνησε ῥιγῶν· δὲν εἶχε παραλάβῃ τὴν κάπαν καὶ ἀσκεπῆς οὕτω διεπεράτο ὑπὸ τῆς ὑγρασίας. Ἠγέρθη τρίθων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σὲ ἴλιγο θὰ φέξῃ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, κάλλια νὰ πάρω ἀγάλια ἀγάλια τὸ δρόμο, πᾶρι νὰ μοῦ κολλήσῃ καμμιὰ θέρμη ἐδῶ.

Ἐβάδιζε βραδείως ἐπὶ τῆς ἄμμου σύρων τὴν φορβάδα· ἐνύσταζε καὶ ἐφοβεῖτο μὴ κοιμηθῆ ἵππεύων. Ὅτε ἤρξατο ἀνερχόμενος πρὸς τὸ βουνὸν ἢ ἡὼς ἐπορφύρου πέραν τὸν ὀρίζοντα καὶ ἀφίπταντο πρὸς τὸν θολὸν οὐρανὸν οἱ κορυδαλοί.

Ὁ χωρικός ἐστάθη ἵνα ἀνάψῃ σιγάρον. Ἦτο ἤδη ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτάτου σημείου τοῦ βουνοῦ· δεξιὰ ἔχαιεν ἡ ἄβυσσος καὶ ἐφαίνετο κάτω μελανὸν τὸ ὕδωρ μεταξὺ τῶν βράχων.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἀπὸ τῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ πικνῶν θάμνων μετὰ τριγμοῦ προέβαλεν ἀνθρώπινον σῶμα δύο τρία βήματα μόλις πρὸ τοῦ Γιαννιοῦ. Ὁ πρῶν στρατιώτης ἐφρίξεν ἐπὶ τῇ ἐμφάνει :

— Ἡ κόλασι σὲ ξέρασε πάλι ἔμπροστά μου ;

— Ὅχι ἡ κόλασι, Γιαννιέ· ἡ ἀγάπη μου...

Ἡ φωνὴ τῆς ἦτο ἀσθενῆς, βραγχυή.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ παλαιὰ χειρόμαντις, ἡ γόησσα μὲ τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰ πονηρῶς μειδιῶντα χεῖλη. Ἡ μορφή εἶχεν ἀπολέσῃ πᾶσαν ἰκμάδα, τὸ στόμα πᾶσαν ζώην, οἱ

ὄφθαλμοὶ μεγεθυθέντες ἐκ τῆς ἰσχνότητος προ-
εἶχον ἀφεγγεῖς, κυκλούμενοι ὑπὸ μελανῆς σκιάς.
Τὰ ῥάκη ἐκρέμαντο ἐπὶ τοῦ κατεσκληκότος
σώματος.

Ὁ χωρικός τὸ πρῶτον νῦν ἔβλεπεν αὐτὴν
ἀπὸ τῆς μετὰ διαιτίαν ἐπανόδου, διότι τὴν νύ-
κτα ἐκείνην παρὰ τὰ Τουρκομνήματα ὁ οὐρα-
νὸς ἦτο συννεφώδης καὶ τὸ σκότος βαθύ.

Ἐπὶ τῇ καταστάσει ταύτῃ τῆς ἀθλίας, αὐ-
τὸς ὁ ἔνοχος, ὁ αἴτιος, τί ἤσθάνθη ἄρα; με-
τάνοιαν ἢ οἶκτον; Οὐδὲ τὸ ἓν, οὐδὲ τὸ ἄλλο!...

Ἡσθάνθη ἀηδῖαν καὶ μῖσος.

Ἴσως, ἴσως ἂν ἐνεφανίζετο ἐκεῖ εὐμορφος,
ἀκμαία ὡς ἄλλοτε ἵνα ἀνακόψῃ τὸν δρόμον του
μὲ τὸ θαμβοῦν βλέμμα καὶ τὸ παραπλανῶν
μειδιάμα τῆς, ἴσως ἴσως ὁ Γιαννιὸς θὰ ἐλησμέ-
νει τὴν μνηστὴν καὶ θὰ ἐρρίπτετο πάλιν εἰς
τὰς ἀγκάλας τῆς γοήσεως.

Βλέπων τὴν ἀθιγγανίδα οἰκτρὰν, ἐλεεινὴν,
δυσειδῆ, ἀποπειρωμένην νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὸν
ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν Γιαννούλαν ἀγάπης, ὁ χωρικός
ἐξεμάνη ἐπὶ τῇ θρασύτητι, ἣτις ἦτο οἰονεὶ κατὰ
τῆς ἰδίας φιλαυτίας προσβολή.

Ὅλον τὸ πρὸς τὴν χαρίεσσαν χωρικήν ἀθρόν
αἰσθημα αὐτοῦ ἀντενακλάτο ὡς μῖσος πρὸς τὴν
ἀθλίαν Ζεμφύραν, ἣτις παρενετιθετο.

— Τ' εἶνε πάλι; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ποῦ πᾶς;

— Τί σέ μέλει; λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω;

— Ἐέρω ποῦ πᾶς, ἔς τὴν σαστικιά σου.

— Ὅσον τὸ ξέρεις, ἀντὶ νὰ ῥωτᾷς ἄνοιξε τὸ
δρόμο νὰ διαβῶ.

Καὶ προεχώρησε σύρων τὴν λευκὴν φορβάδα.

Ἄλλ' ἡ ἀθιγγανὶς ἔμενεν ἐκεῖ ἐρριζωμένη ἐπὶ
τῆς στενῆς ἀτραποῦ.

— Δὲν θὰ πᾶς! εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκόφου,
ἀλλ' ἀποφασιστικῆς. Κάλλις νὰ διαβῆς ἀπάνω
ἀπ' τὸ κορμί μου καὶ σὺ κ' ἡ φορβάδα σου,
παρὰ νὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς ἐκεῖ ποῦ σὲ καρτερᾷ
καινούργια ἀγάπη, ἐκεῖ ποῦ θ' ἀγκαλιάσῃς
ἄλλο κορμί, θὰ φιλήσῃς ἄλλα χεῖλια.

Ἡ ὄψις τοῦ Γιαννιοῦ κατέστη πορφυρᾷ ἐκ
τῆς ὀργῆς.

— Ἄνοιξε τὸ δρόμο νὰ διαβῶ καὶ μὴ μὲ
παλεύῃς, εἶπε τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ σφίγγων
ἀπειλητικῶς τὴν πυγμῆν.

— Ὅχι Γιαννιέ, ὅ,τι κι' ἂν κάνῃς, ἡ μοῖρα
μας εἶνε δεμένη μαζί· κανένας δὲν ἔχει νὰ σὲ
χωρίσῃ ἀπὸ τὰ μένα, κανένα χερί δὲν ἔχει νὰ
σπάσῃ τὰ σίδερα τῆς ἀγάπης μας. Ἄχ, Γιαν-
νιέ, ποιά ἄλλη γυναίκα θὰ σ' ἀγαπήσῃ ὅπως
ἐγὼ σ' ἀγαπήτα καὶ σ' ἀγαπῶ; . . . Μὴ γελιέ-
σαι, μὴν πλανιέσαι ἀπὸ τὰ κεντιστὰ προικιὰ
καὶ τ' ἀτημέλεια τάρμακτα. Γιαννιέ, ἔστην ὕστε-
ρη ὦρα σοῦ λέω, μὴ μ' ἀπαρτηθῇς. Θυμῆσου

πῶς ἔχεις μάνα, θυμῆσου πῶς ἔχεις ἀδερφή! . . .
Μὴν πᾶς! . . .

Ὁ πρῶτον στρατιώτης ἐκάγχασε νευρικὸν
καγχασμὸν.

— Μπᾶς καὶ ὀρίζῃς νὰ χαλάσω τάρραβω-
νιάσματα; Καταλαβαίνεις πῶς σοῦ τριψεν ὁ
νοῦς; Δὲν τῆρᾷς πῶς τὸ πᾶμμα εἶνε τελειωμένο;
Καὶ ἔδειξε τὰ τεκμήρια τοῦ ἀρραβῶνος, τὴν
σακκούλαν καὶ τὸ μαντίλιον.

Ἡ ἀθιγγανὶς προσήλωσεν ἐπ' αὐτὰ τὸ βλέμ-
μα. Οἱ ὄφθαλμοὶ τῆς ἐγένοντο αἱματώδεις δι'
ἀγρίας κινήσεως ἀπέσπασε καὶ τὸ μὲν καὶ τὸ
δὲ τὰ ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ κατεπάτησε.

— Μὲ ψεύτικα σημάδια δὲν πᾶνεται ἀγά-
πη . . . ἀγάπη κλεμμένη ἀπὸ μένα!

Ἡ ὀργὴ τοῦ χωρικοῦ ἐξεχύθη βρυχώμενος ἤρ-
πασε τὴν νεάνίδα ἀπόησεν, αὐτὴν πρὸς τὰ ὀ-
πίσω καὶ κύψας ἀνέλαβε τὰ ρυπανθέντα δῶρα
τῆς νύμφης.

— Στρίγγλα, χαντακωμένη! . . .

Ἄλλ' ἐκείνη εἶχεν ὀρθωθῆ πάλιν φραγμὸς ἀ-
νυπέμβλητος ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ.

— Μωρὴ Τσιγγάνα, μὴ μοῦ φέρνῃς τὸ μα-
χαίρι ἔς τὸ κόκκυλο! θὰ παραμερήσῃς ἢ ὄχι!
εἶπε βροντωδῶς.

— Ὅχι! ἀπεκρίνατο στερερᾷ τῇ φωνῇ ἡ νεάνις.

— Ὅχι! νὰ σὲ φάη!

Καὶ ὡς ἦτο ἐγγὺς ἐλάκτισεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς
κοιλίας. Ἐκλονήθη βιαίως, ἔτεινε τοὺς βραχί-
ονας ὅπως κρατηθῆ ἀπὸ τῶν κλάδων. Εἰς μά-
την! Ἐκυλίσθη εἰς τὴν ἄβυσσον σφίγγουσα τὰ
ἀποκοπέντα φύλλα τοῦ πρίνου, παρασύρουσα
λίθους καὶ χώματα καὶ ἐπάφλασε κάτω πατα-
γωδῶς τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς.

ΚΑ'

Μυστηριῶδες ἔγκλημα.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἡ ἐν Χαλκίδι ἐκδι-
δομένη τότε ἡμερησίως Ἐϋβοία ἔγραφεν ἐν τῷ
φύλλῳ τῆς . . . Σεπτεμβρίου 187. . .

«Στυγερὸς φόνος συνετάραξε κατ' αὐτὰς τὴν
ἄλλως τόσῳ φιλήσυχον ἐπαρχίαν Ἐπρωχωρίου.
Ἐπὶ τῆς πρὸς Ἐπρωχώριον ὁδοῦ, οὐχὶ μακρὰν
τῆς ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ χωρίου Ἀσμινίου θέσεως
Ἐυονέρας, νέος τις χωρικός ἐκ τοῦ χωρίου Γου-
βῶν, Ἰωάννης Καρανίκος καλούμενος, εὐρέθη τὴν
νύκτα ἐκτάδην κείμενος. Μετακομισθεὶς εἰς
Ποτόκι, ἐπέζησεν ὥρας τινὰς μόνον. Κατὰ τὴν
ὑπὸ ἰατροῦ γενομένην ἐκθεσιν, ὁ θάνατος αὐτοῦ
ἐπῆλθε συνεπιεῖα θλάσεως τοῦ κρανίου διὰ βα-
ρέος ὀργάνου, ῥοπάλου ἢ σφύρας. Ὁ κύριος εἰ-
ρηνοδίκης καὶ ὁ κύριος ἀνθυπομοίραρχος μετὰ
τῆς χαρακτηριζούσης αὐτοὺς δεξιότητος καὶ
δραστηριότητος ἐπελήφθησαν ἀνακρίσεων, ἀλλὰ
δὲν ἠδυνήθησαν εἰς ν' ἀνακκλύψωσι τὸν δολο-
φόνον.

»Σημειωτέον ὅτι ὁ χωρικός ἦν μεμνηστευμένος ἐν τῷ χωρίῳ Βαρθάρα καὶ ἐπρόκειτο μετὰ δύο ἐβδομάδας νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ. Ἐπειδὴ βεβαίως πρόθεσις ληστείας δὲν ᾤδηγησε τὴν χεῖρα τοῦ δολοφόνου, ὑπόνοια ἠγέρθησαν μὴ τις ἐξ ἀντιζηλίας προέβη εἰς τὸ φοβερὸν ἐγκλημα, κτυπήσας ἐν ἐνέδρᾳ καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸν εὐτυχῆ μνηστῆρα ἀκριβῶς καθ' ἣν ὄραν ἐπορεύετο οὗτος πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς μνηστῆς. Ἡ ἀπαραμύθητος νύμφη ἀνακριθεῖσα οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀνακοινώσῃ, οὐδένα ἐγνώριζε σχόντα ποτὲ ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῆς.

»Προσέθηκε δ' ἐν τῇ ἀνακρίσει ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς μνηστείας ὁ μνηστῆρ ἦτο πάντοτε ψυχρὸς, ἐπιφυλακτικὸς, ὅτε μὲν κατεχόμενος ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας, ὅτε δ' ὑποπίπτων εἰς ἀναίτιους νευρικοὺς παροξυσμούς. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδ' ὅπως φωτίζει τὴν δικαιοσύνην. Προσθετέον ἔτι ὅτι ὁ δολοφονηθεὶς πρὶν ἐκπνεύσῃ ἀδυνατῶν ὡς ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἐγκεφαλικοῦ κλονισμοῦ νὰ δώσῃ λογικὴν τινα ἀπάντησιν εἰς τὰς ἀπευθυνομένας ἐρωτήσεις ἐτραύλιζε μόνον παραληρῶν: τὸ βοτάνι τῆς ἀγάπης.»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΙ ΦΥΛΑΙ

ἐν ζωῶδει καταστάσει.

Μεταξὺ τῶν φυλῶν, αἵτινες διατελοῦσιν ἔτι εἰς κατάστασιν ἡκιστα διαφέρουσαν τῆς ζωῶδους, φαίνεται ὅτι δύο εἶνε αἱ προεξάρχουσαι: οἱ νάννοι Δόκοι τοῦ Χόα ἐν Ἀβυσσινίᾳ καὶ οἱ Δίγεροι Ἰνδοὶ διαιωμένοι ἐν τοῖς σπηλαιῶσι τῆς Σιέρρας Νεβάδας.

Ὁ περιηγητὴς Κράφφ, ὅστις εἶδεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς Δόκους, λέγει ὅτι οἱ ἄγριοι οὗτοι διάκεινται εἰς πνευματικὴν κατάστασιν ἀπιστεῦτως ταπεινῆν. Ἄγνοοῦσι τὴν χρῆσιν τοῦ πυρός καὶ οἰανδῆποτε καλλιέργειαν τῆς γῆς. Σπόροι, καρποί, ρίζαι ἄς ἐκσπῶσι μόνον διὰ τῶν ἰδίων ὀνύχων καὶ μεγάλοι τινὲς μύρμηκες χρησιμεύουσιν αὐτοῖς πρὸς τροφήν. Εὐτυχεῖς ἂν ποτε συλλάβωσι μὺν ἢ σαύραν ἢ ὄφιν! Πλατῶνται γυμνοὶ καὶ ἀνέστιοι ἀνά τὰ δάση, ἀδυνατοῦντες νὰ κατασκευάσωσι καλύβας· ἄσυλον συνήθως ζητοῦσιν ἀναρριχώμενοι ἐπὶ τῶν δένδρων.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Βέδδαι τῆς Κεϋλάνης δὲν εἶνε τούτων ὑπέρτεροι. Ἡ φυσιογνωμία αὐτῶν εἶνε ἀπαισία, κτηνώδης. Ζῶσιν ὡς ζῶα, ζητοῦντες καταφυγὴν εἰς τὰς σχισμάς τῶν βράχων ἐν ὄρᾳ ὑετοῦ. Πρὸς ὕπνον κατασκευάζουσιν εἰδος φωλεᾶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς δένδρου, εὐθὺς δ' ὡς ἀκούουσι τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ἀναρριχῶν-

ται καὶ κρύπτονται μετὰ τρόμου ἐν αὐτῇ.

Καὶ οἱ παρὰ τὸν Νεῖλον Ἀκκκι εἶνε ἀξιοί τούτων ἀδελφοί. Μικρόσωμοι, στενὸν ἔχοντες τὸν θώρακα καὶ προέχουσαν τὴν γαστέρα ὡς τοῦ οὐραγκοτάγκου, τὴν δὲ σπονδυλικὴν στήλην ὁμοίαν τῇ τοῦ πιθήκου κιμπατζῆ. Τὰ πέλματα τῶν ποδῶν ἔχουσι πλατέα.

Βεβαίως ὄλαι αἱ ἀνθρώπινοι φυλαὶ δὲν εἶνε ἐπιδεκτικαὶ προόδου· ὑπάρχουσι τινὲς ὅπως ἀνεπίδεκτοι καὶ ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι, αἵτινες δι' αὐτὸ τοῦτο ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τῆς γῆς. Λαοὶ ζῶντες διὰ τῆς θήρας δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μηχανευθῶσιν ἕτερον μέσον πρὸς σύλληψιν ἢ πρὸς φόνον τῶν θηραμάτων ἢ τὸν λιθοβολισμόν! Ἔτεροι παρὰ τὴν ἀκτὴν διαιωμένοι ἀναμένουσι παρὰ τοῦ κύματος ὄστρακα καὶ κογχύλας, ἀγνοοῦντες καὶ τὸν ἀπλούστατον τρόπον ἀλιείας. Ἴνα μεταβῶσι δ' εἰς παρακείμενα νησιδία κολυμβῶσιν ἀγνοοῦντες τὴν χρῆσιν σκάφους.

Μεταξὺ τῶν ἀνεπίδεκτων μορφώσεως πληθυσμῶν καταλέγονται μαῦροί τινες τοῦ ἄνω Νεῖλου, ἕτεροι τῆς χερσονήσου Μαλάκκας, φυλαὶ τινες τῆς Αὐστραλίας κλπ. κλπ. Πάσαι αἱ προσπάθειαι τῶν ἱεραποστόλων καὶ τῶν περιηγητῶν ὅπως ἐμφυσήσωσιν εἰς αὐτοὺς πνοὴν τινα πολιτισμοῦ ἀπέβησαν μάταιαι. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀποπειραθέντων διεκήρυξαν ὅτι ἀπλούστατα πράγματα ἠδύναντο εὐκολώτερον νὰ διδάξωσιν εἰς κατοικίδια ζῶα ἢ εἰς τοὺς καλούμενους αὐτοὺς ἀνθρώπους! Ἡ ἡλιθιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν εἶνε τοσαύτη, ὥστε εὐθὺς ὡς ἐντείνωσι τὴν προσοχὴν ἵνα κατανοήσωσιν τι, καταλαμβάνονται ὑπὸ ὕπνου, ἐπιμένοντες δ' ἔτι πλέον ἀσθενοῦσι!

Περιηγητῆς ἐκ τῶν ἐπισκεφθέντων τοιαύτας φυλάς λέγει. Ὅσον δύναμαι ἐκ πιθήκου νὰ κάμω ἄνθρωπον πολιτισμένον, ἄλλο τόσον δύναμαι νὰ τὸ κατορθώσω καὶ ἐκ τοιοῦτου ἡλιθίου ἀνθρώπινου πλάσματος.

Μόνον αἶσθημα ὠδήγοῦν αὐτοὺς εἶνε ἡ αὐτοσυντηρησία, καὶ αὕτη συγκεντροῦται εἰς τὴν εὐεσιν τροφῆς, τροφῆς οἷας δῆποτε. Κατασπαράσσουσιν τὰ ἐν ἀποσυνθέσει θνησιμαῖα, περιλείχοντες λαίμαργως αὐτοὺς τοὺς σκόληκας, οἵτινες ἔρπουσιν ἐπάνω, καὶ τρώγουσιν ὠμούς τοὺς ἰχθύς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ τελευταίου ἄκρου τῆς οὐράς, δέχως νὰ ἀπορρίψωσιν οὐδ' ἐν ὄστοῦν, οὐδ' ἐν λέπας.

Τὸ αἶσθημα τῆς στοργῆς εἶνε ἄγνωστον παρὰ τοῖς ἄγριοις αὐτοῖς πληθυσμοῖς. Οἱ γονεῖς γηράσκοντες ἐγκαταλείπονται ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων ἢ ἀποθάνουσι τῆς πείνης ἢ καταφαγωθῶσιν ὑπὸ τῶν θηρίων. Αὐτοὶ οἱ σοβαρῶς ἀσθενοῦντες αὐτοκτονοῦσιν, ἄλλως ἀποκτείνονται ὑπὸ τῶν ὑγιῶν. Ἐν Πολυνησίᾳ στραγγαλιζοῦσιν ἢ θάπτουσι ζωντανούς τοὺς νοσοῦντας. Ἡ δὲ παι-